

Japonska že kaže svoje namene

Odposlala je svojo bojno mornarico v francosko Indo-Kino, kar je prvi korak v načrtu, s katerim namerava počasi izgnati ves evropski vpliv iz Daljnega Vzhoda.

ZED. DRŽAVE PAZNO ZASLEDUJEJO VSAK KORAK JAPONSKEGA IMPERIJA

Tokyo, 25. jun. — Japonska vlada je poslala danes del svoje bojne mornarice v francosko Indo-Kino ter naznanila, da bo v bodoče poslovala direktno z indokinskimi oblastmi in ne z francosko vlado. Japonci pravijo, da je storila ta korak samo zato, da bo pazila oziroma preprečila, da se v bodoče ne bo pošiljalo iz Indo-Kine potrebščin na Kitajsko. (Pomniti je treba, da bo s tem japonska bojna mornarica oddaljena samo 600 milj od ameriških Filipinov).

Japonska je tudi naznanila, da bo poslala v to deželo svoje uradnike, ki se bodo prepričali, če se res ne pošilja nobenih vojni potrebščin na Kitajsko.

To je bil prvi korak, ki ga je podvzel novi japonski diktator Konoye, ki načeljuje novi fašistični stranki, ki je zdaj edino priznana na Japonskem. Takoj ob nastopu vlade je obljubila stranka, da bo vihtela debelo palico na Anglijo, Zed. državi in Kitajsko.

Še nikdar ni imela Japonska tako lepe prilike do bogatega plena kot ga ima sedaj in kot je videti, ga ne bo izpustila iz rok. Holandska in Francoska, ki imata velika posestva ravno pred

nosom Japonske, sta padli, toda zmagovalec ne more priti po plen. Anglija ima dovolj opravka doma, ne da bi branila še svoja posestva na Daljnem Vzhodu. Zed. države se pa ozirajo čez Atlantik, kdaj bo prišel kak evropski diktator čez morje. Japonska misli, da je čas zrel, da si nagradi kaj plena, katerega evropske države ne morejo več braniti in sicer prej, predno bo postal Hitler dovolj močan, da pride sam po ta plen.

Washington, D. C., 25. jun. — Vlada Zed. držav sedaj pazno motri japonsko osvojevalno politiko na Daljnem Vzhodu. Toda vlada je prepričana, da Japonska samo poskuša zvedeti, kaj bodo storile Zed. države, če bi okupirala Indo-Kino. Poroča se, da je ameriška bojna mornarica že na potu od Havajev proti Panamskemu prekopu. Ne ve se, če bodo Zed. države kaj reagirale, če Japonska zasede Indo-Kino, toda skoro gotovo ne bodo držale roke križem, če bo šla Japonska tudi v nizozemska posestva tam v bližini, ker je državni tajnik Hull že jasno povedal glede teh posestev: roke proč!

Ameriške ladje stražijo Južno Ameriko

Montevideo, Uruguay. — Ameriška bojna ladja Quincy, ki je zasedla "slučajno" v tem pristanišču, ko je uruguayska vlada lovila nemške nacije, ki so hoteli vprizoriti vstajo, je dobila iz Washingtona povelje, naj ostane tam še par dni. Na potu sem je tudi ameriška bojna ladja Wichita iz Rio de Janeiro. Navzočnost bojnih ladij Zed. držav daje razumeti, da bo ameriška vlada stala uruguayski vladi ob strani, ko bo začela čistiti inozemske elemente, ki delujejo za strmoglavljenje vlade.

V bolnišnico

Svetkova ambulanca je odpeljala v St. Alexis bolnišnico Mrs. Antonijo Sustar iz 19102 Arrowhead Ave. Nahaja se v sobi št. 329, kjer jo prijatelji ce lahko obiščejo.

NEMCI SO PADALI KO MUHE PRI NASKOKU

New York. — Kenneth Banfield, ki je služil na francoskem bojišču pri ameriškem ambulancnem oddelku pripoveduje, kako so padli Nemci pri Sedan, ko so naskakovali Maginot linijo. Lezli so v nek hrib, katerega so branili Francozi z strojnimi. Francozi so jih kosili kot snopje in bilo je tako klanje, kot so pripovedovali francoski vojaki sami, da se jim je klanje že gabilo. Več kot 30,000 Nemcev je padlo samo pri tem naskoku. Toda niso odnehali. Na mesto padlih so prišli novi in trdovalno lezli v hrib, katerega so končno zavzeli, četudi s strašnimi žrtvami.

Po 8 jih je šlo drug za drugim in zadnji so lezli preko trupov padlih, ne zmeče se za to. Zdelo se je, da Nemci tega niso delali radi poguma, ampak iz slepe pokorščine, ker jim je bilo ukazano hrib zavzeti. Banfield tudi pripoveduje, kako so imeli Nemci dobro razvito vohunstvo med francosko armado. Ob dveh popoldne nekega dne so ambulančni vozniki dobili povelje, naj bodo pripravljeno, ker bo šla tod francoska patrolja, ki bi rada zajela nekaj Nemcev. Ob petih popoldne se pa naenkrat oglasi radio iz nemške strani, pokliče francoskega poročnika, ki naj bi vodil patroljo, po imenu ter ga posvari, naj ne gre po nameravani poti, ker je tam močan oddelek nemških strojn.

Navpične črte kažejo del Francije, ki jo je zasedel Hitler. Ob zapadni obali so zeli Nemci vsa Francijo od Belgije pa do Španije. Koliko bo vzela Italija Francije ob Sredozemskem morju, se še ne ve. Za enkrat je vzela samo mesto Nico. Zlomljena črta počez Francije pa kaže, kako daleč je bila prišla že nemška armada, predno je nastala premirje.

Trdi se, da so Francozi spustili vodo v svoje skladišče zlata

New York. — Iz zanesljivih krogov se poroča, da so Nemci morda zajeli v Franciji do \$1,850,000,000 v zlatu. Toda isti viri trdijo, da je francoska vlada najbrže spustila vodo v svoje podzemne skladišče, da tako Nemci ne bodo mogli do zlata. Zakladnica se nahaja namreč 80 čevljev globoko v zemlji v Parizu in sicer še nižje, kot je struga podzemne reke. Uradniki Francoske narodne banke so že pred leti povedali, da je vse urejeno tako, da se lahko spusti voda iz te reke v zakladniške prostore samo s pritiskom na nek gumb.

Kakor kažejo knjige, je imela francoska banka za \$1,250,000,000 zlata, ki ga ni utegnila odpeljati iz dežele, tako hitro so pridri Nemci v deželo. Malo pred prihodom Nemcev je pa se Belgija poslala v Pariz za \$600,000,000 zlata, ki ga je hotela rešiti pred Nemci.

Nemci so dobili, kakor se čuje, tudi 1,570 letal, ki so bila izdelana v Ameriki v zadnjih 18 mesecih. Kar je pa za Nemce največ vredno so železni rudniki, ki dajejo 19 odstotkov vse svetovne železne rude, dočim jo dajejo nemški rudniki samo 4 odstotke. Francija pridelata tudi 6 odstotkov vse pšenice, kar se jo pridelata na svetu, s čemer se bo zdaj okoristila Nemčija.

Važna seja

Skupna društva fare sv. Vida imajo nocoj važno sejo. Prošeni so vsi zastopniki in zastopnice, da se gotovo udeležijo. Treba je vse urediti radi prihodnjega piknika in radi novega avtomobila, ki je že na ogledu na vogalu 60. ceste in St. Clair Ave. Oglejte si ga in se udeležite te kme zanj!

URADNI POZIV NA STRELSKO TEKMO

Tem potom pozivljem strelske klube, ki so člani Slovenske lovske zveze, da se udeležijo v nedeljo 30. junija strelske tekme na lončene golobe. Tekma se vrši na Močilnikarjevi farmi in se prične točno ob eni popoldne. Vsi klubi naj bodo na strelišču točno opoldne. Tekme se udeležijo sledeči klubi: Euclid Rifle klub, Rainbow Hunting & Fishing klub ter Barbertaini lovski klub. — Lovski pozdrav! Joseph Lekšan, gl. predsednik SLZ.

JUGOSLAVIJA JE PRIZNALA RUSIJO

Moskva, 25. jun. — Izdana je bila uradna vladna objava, ki je naznanjala, da je Jugoslavija priznala sovjetsko Rusijo in da so se med obema državama vzpostavili diplomatski odnosi. Jugoslovanska vlada je imenovala poslanikom v Moskvi Milana Gavrilovića in Rusija je pomenovala za poslanika v Belgradu Viktorja Andrejevića Plotnikova. Obe vladi sta imenovanje teh poslanikov že odobrili.

V istem času Rusija zanika, da bi ustvarjala novo pogodbo z Turčijo in da se v to svrhu pripravlja turški zunanji minister na obisk v Moskvo. Take vrste govornice so brez vsake podlage, se zatrjujejo v Moskvi.

Nov grob

Po kratki boleznij pljučnici je umrla na svojem domu mladenka Margaret Kamber, stara 16 let, hčerka Josipa in Julija Kamber, dobro poznanih lastnikov gostilne Silver Bar na 5925 St. Clair Ave. Rojena je bila v Clevelandu. Poleg staršev zapuščajo sestro Ireno. Pogreb se bo vršil v petek zjutraj ob desetih v cerkev sv. Vida in potem na pokopališče Kalvarijo iz Frank Zakrajškevega pogrebnega zavoda, 6016 St. Clair Ave. Naj počiva v miru, preostali pa naše sozallje!

Kri za očeta

Helen Jepson, sopranistka pri Metropolitan operni družbi je prihitela z letalom v Cleveland, kjer je dala kri za svojega očeta, ki je bil včeraj operiran. Koncu tedna se vrne na svoje poletno bivališče v Catskill hribovju.

NAJNOVEJŠE VESTI

RIM, 25. jun. — Italija je dobila od Francije samo majhen del ozemlja v Alpah in ob Sredozemskem morju, dobila pa je popolno last Djibuti v Afriki, odkoder je edina železniška zveza z italijansko vzhodno Afriko. Dalje zahtevajo mirovni pogoji, da Francija razoroži postojanke v severni Afriki in da razoroži pomorske baze v Sredozemskem morju, dokler traja vojna z Anglijo. V pogodbi se nič ne omenja Nice, province Savoy in otoka Korzike. V Alpah bo Italija zasedla Brianco, ki je pet milj od italijanske meje in ob morju pa Menton, ki je eno miljo vstran od Italije. Če Italija ne bo dobila več, potem bo dobila jako malo.

LONDON, 26. jun. — Okrog polnoči so prihrumeli nad Anglijo nemški bombniki in so potem prihajali naprej in naprej nad južno Anglijo in vse gor do Škotske. Trdi se, da so Angleži sklatili najmanj pet nemških letal. Poroča se samo o dveh človeških žrtvah.

ALEXANDRIA, 26. jun. — Francoske bojne ladje so imele včeraj svoje zastave na pol drogu v znak žalovanja nad padcem Francije. Francoske bojne ladje so še vedno tukaj, torej se še niso odzvale ukazu vlade, da se vrnejo v francoska pristanišča, kjer bodo postavljene pod nemško in italijansko poveljstvo.

WASHINGTON, 25. jun. — Vsa pogajanja z Ford Motor Co. za izdelavo letalskih motorjev so ponehala, ker se je Ford uprl, da bi izdeloval motorje za Anglijo, pač pa je pri volji izdelovati jih samo za obrambo Zedinjenih držav. Vlada je hotela naročiti 3,000 motorjev zase in 6,000 pa za Anglijo.

WASHINGTON, 26. junija. — Ameriška križarka Vincennes je pripeljala včeraj znatno množico zlata iz Francije. Poročilo ne pove natančne vrednosti zlata. Že par dni se je govorilo, da je poslala Francija ravno pred padcem na milijone vrednosti zlata v Zedinjene države. Zlato se prevaža na bojnih ladjah samo v izjemnih slučajih.

LONDON, 26. jun. — V Angliji ni vse tako mirno kot se zdi. Med politikarji vladajo ostre debate in govori se že, da se bo izrinilo Chamberlaina iz kabineta. Toda ta ima toliko moči za seboj, da lahko zvrne sedanjo vlado premierja Churchilla, če hoče. Ostra kritika je tudi radi angleške diplomacije, ki ni znala povezati nase Turčije, ki bo zdaj najbrže ostala nevtralna, tudi če Italija napade Balikan. Sliši se tudi, da Nemčija obljubljuje Turški ves Egipt in oblast nad vsemi Moslemi na vzhodu, če se pridruži Nemčiji.

Ne pozna šale

George Nashu, lastnik restavrant na 7821 Central Ave., se je prepiral s svojo strežkinjo. Kak duhat gostov je željno poslušalo debato. Končno reče Nashu svoji strežkinji: "Na, tu imaš samokres, pa me ustrel, če imaš toliko zoper mene!" Ženska je vzela samokres in Georga so odpeljali v bolnišnico s kroglo v želodec.

Ven z novim dealom! kliče republikanska konvencija

Še vedno je negotovo, kateri kandidat bo najmočnejši. Največ prilike do nominacije pripisujejo senatorju Taftu. Na konvenciji je 85 zamorskih glasov, ki bodo šli vsi k Taftu.

Philadelphia, 25. jun. — Danes je nagovoril delegacijo predsednik konvencije Joseph W. Martin, ki je pozval zbornico, naj se bori proti absolutizmu doma in v inozemstvu in naj si izbere voditelja, ki bo napravil konec sedemletnemu neuspehu novega deala in njegovih neizpolnenih obljub.

"Amerika," je rekel Martin, "želi nazaj k pameti, napredku in miru. Mir doma, mir v inozemstvu. Ta konvencija bo izbrala voditelja, ki bo vodil ameriški narod iz divjine ekonomske zmešnjave in kaosa."

"Rooseveltova administracija je potrošila vse prihranke varčnega naroda, ki naj bi zadostovali za mnoge generacije. Kaj najdemo po sedmih letih zapravljanja in obljub? Depresija se nadaljuje. Zahteve po relifu so večje kot so bile še kdaj prej."

Francoski vojaški strokovnjaki so priporočali moderniziranje armade

London — Charles de Gaulle, ki se je postavil na čelo francoski vladi v inozemstvu, ki ne prizna mirovne pogodbe, ki jo je podpisala vlada premierja Pétaina, je že davno priporočal mehaniziranje francoske armade. Priporočal je, naj se ustanovi enajst oklopnih divizij, kakor jih ustanavljajo Nemci. Toda pripovedoval je gluhim ušesom. Več kot dvanajst let je govoril in celo pisal članke v revijah, da mora Francija popolnoma reorganizirati armado.

Še pred desetimi leti je de Gaulle napovedoval, da bodo prodorale prve čete v prihodnji vojni na truhkih, ki bodo lahko napravile v enem dnevu do 120 milj poti. Rekel je, da se armada v bodoči vojni ne bo premikala več tako počasi, kot leta 1914. Toli-

ko časa je sifil in nadlegoval za preosnovo armade, da so se ga višji naveličali poslušati in so ga odstavili od aktivne službe v armadi in ga poslali za učitelja v vojaško šolo.

Sele, ko je začel Hitler s svojim blitzkriegom, so se spomnili nanj, ga povišali v brigadnega generala ter ga postavili za poveljnika diviziji tankov. Toda kaj bo napravil s tistimi par tanki proti številnim nemškim oklopnim kolonom. Če bi ga bili poslušali pred desetimi leti, bi bilo zdaj drugače s Francijo.

Zato je zdaj vse pustil in zbežal v London, kjer je organiziral odbor, ki si je nadel nalogo, da s pomočjo kolonialnih čet vodi naprej boj proti Nemčiji in končno osvobodi Francijo nemškega jarma.

Ali ste komunist?

Vseh 155,500 delavcev in uslužbencev pri WPA v državi Ohio je moralo pod prisego izjaviti, če so člani kake "prevratne" organizacije kot komunistične ali nacijske, ali ne. Vsi delavci pri WPA, vključno administratorja Watsona in ravnatelja Miskella, morajo do 1. julija podpisati izjavo, da niso člani takih organizacij, ali pa bodo doslovljeni. Kdor bo podal napačno izjavo, bo kaznovan z \$2,000 globe in dveletnim zaporom.

Pauličeva pišeta

Mr. in Mrs. John Paulich pišeta iz San Francisco, Cal., da sta srečno pripravljata tje in da je nič koliko fletno. Od tam se bosta odpeljala v Los Angeles, kjer bosta par tednov pri bratu od Mr. Paulicha. Pošiljata vsem prijateljem in znancem najlepše pozdrave iz daljne Kalifornije.

Iz bolnišnice

Mrs. Mary Borsio, 965 E. 67 St., je bila z Grdinovo ambulanco pripeljana domov iz Woman's bolnišnice, kjer se je nahajala zadnja dva tedna.

Sodnija oprostila pristaše "krščanske fronte"

New York. — Potem ko se je porota posvetovala 125 ur glede krivde ali nekrivde 14 pristašev "krščanske fronte," jih je devet oprostila, na petih se pa ni mogla zediniti. Federalni agentje so jih bili prijeli še v januarju in obdolžili, da skušajo vprizoriti vstajo v Zed. državah, da nameravajo umoriti 12 kongresnikov teh vzpostaviti protizidovsko vlado v deželi. Pri njih so dobili nekaj pušk in municije, kar so ukradli v zvezni orožarni.

Poroča

V sredo 3. julija se bosta poročila v cerkvi sv. Vida ob sedmih gđc. Mildred Cos iz Prosser Ave., hčerka poznane Frank Čošove družine in Frank Legan, sin Mr. in Mrs. John Legan iz Spilker Ave. Bilo srečno!

Smrt radi izgube dela

Chester Morris iz Wickliffe, O. je izgubil delo kot električar. Šel je doma v kuhinjo, pritisnil samokres na sence in sprožil. Bil je na mestu mrtvev.

WINNETOU

Po nemškem tiskarstvu K. Maye

"Mormoni smo," je dejal. "Iz Salt Lake Cityja." (Marmoni so verska ločinka, ki pridiguje "evangeljsko krščanstvo" in bližajoči se konec sveta. Zato se imenujejo "svetniki poslednjih dni.") Ustanovil je ločinko Joe Smith v začetku 19. stl. Naseľeni so v državi Utah, njihovo glavno mesto je Salt Lake City ob Velikem slanim jezeru.)

"Po kaj ste prišli sem?" "Misijskarji smo," je pravil Sam, "misijskarji smo prišli v Kalifornijo."

"Bodete slabo prodajali svoje blago tod, vam povem!"

In kdo je tisti Indijaneec?"

"Tisto ni nikak Indijaneec, Eskimo je iz Nove Holandije, za denar ga bomo kazali, če nam naša kupčija res ne bo nesla," je lagal Sam.

"In tisti nigger?"

"Tisti človek ni nikak nigger, ampak odvetnik iz Kamčatke. V San Franciscu potuje, tožbo bo tam zastopal."

Dobri Mehikanec ni bil v zemljepisju prav nič bolje podkovan kot drugi njegovi rojaki. Samovo pripovedovanje je vzel za pristen, dober denar.

Dejal je:

"Lepa družba! Trije mormonski misijonarji in črn odvetnik mi ukradejo kravo pa napadejo mojega vaquera! Naučil vas bom, kako se morate tod obnašati! Moji ujetniki ste, na moj rancho pojedite z me-noj!" (Rancho — španski, izg. rančo — je kmetijsko poslopje.)

Sam se je obrnil k meni in hudomušno dejal:

"Ali bi, Charley? Morebiti dobimo v ranču kaj več in kaj boljšega za večerjo, nego je tale trdi biftek!"

"Poskusimo!" sem dejal. "Če mož ni haciendero s sto in še več hlapi, ampak navaden ranhero, nam nič ne morejo."

"Well! Privoščimo si majhno zabavico!"

Obrnil se je spet k Mehikanecu.

"Ali je res vredno, da vas bomo radi take malenkosti nadlegovali, señor?"

Ponošito je dejal mož:

"Nikak señor nisem. Grande sem in moje ime je don Fernando de Venango e Colona de Molinara de Guajalpa y Rostredo, Zapomnite si!"

"Heigh day —! Si bom že skušal zapomniti, tisto vaše dolgo ime —. Le kako, tega ne vem. Sicer pa ste velik gospod! Ubogati vas moramo seve, pa upam, da bodete milostni z nami."

Prav nič se nismo branili. Vstali smo, pogasili ogenj in zajahali.

Bob se je zadovoljno režal:

"Ah, oh, lepo! Nigger Bob biti odvetnik iz — iz — iz —. Bob nič vedeti odkod. V ranču biti zelo mnogo dobro jesti in piti in nigger Bob v ranču stanovati in živeti čisto zelo mnogo lepo!"

Vzeli so nas na sredo in odjezdili smo v divjem diru. Mehikanec ne zna drugače jezdit ko v blaznem diru in skoku.

Spotoma smo si ogledali njihovo opremo in nošo.

Mehikanska narodna noša je romantično lepa, kakor jo je malokje najti. Glavo pokriva nizek klobuk z zelo širokimi krajniki, takozvani sombrero, "senčnik". Klobučinast je, črne ali pa rujave barve, ali pa spleten iz mehke, fine slame. Take klobuke poznamo tudi pri nas pod imenom panama slamniki. Klobuk senora, torej gospoda, pa najsi je haciendero, ranhero ali pa cestni ropar, ima na eni strani krajnik vedno kvizku upognjen, zaponka iz zlata ali pa iz medenine, okra-

šena z dragulji ali pa z barvanim steklom pripenja upognjeni krajnik h klobuku. Za zaponko tiči pero, cenejše ali dražje, manjše ali večje, kakršnega pač zmore lastnik, manjka ti pa ne sme nikdar.

Mehikanec nosi kratak, spredaj odprt suknjič s precepami rokavi. Bogato je okrašen z vezeninami, volnenimi, pavolnatimi, svilenimi, pa tudi zlatimi ali srebrnimi.

Krog vratu si ovije črno ruto, ki jo pod brado zveže v zadrgo. Konce rute si vrže čez ramena, pri jezdenju vihrajo za njim in dajejo jezdecu slikovito podobo.

Hlače so čisto svoje vrste. Čez pas in v ledjih se tesno prilegajo truplu, niže spodaj pa se širijo, h koncu so dvakrat tako široke kot čez pas. Do kolena in še više so precepane in okrašene z resicami in vezeninami, precep je izpolnjen s villo žive, skoraj kričave barve.

Mehikanec nosi vedno škornje "na lak" in okrašene z vezeninami. K škornjem spadajo pri Mehikanecu na vsak način ostroge ogromne razsežnosti. Navadno so srebrne ali pa iz finega izrezljanega jekla. Revnejši imajo ostroge iz medenine ali celo iz rogovine z eno samo konico, ki izpodbada konja do krvi. Ostroge morajo biti ogromne, z vilicami vred so dobrih 25 cm dolge. Kolesce je zvezda z dvanajstimi zobci in meri do 14 cm v premeru. Cela ostroga je skoraj kilogram težka, včasih še več.

Mehikanca vidiš vedno na konju. Njegov konj je dobro šolan, gibčen in zelo vztrajen. Tudi brez orožja Mehikanca nikdar ne vidiš, kvečjemu da ga ponoči odloži. Vsak hip ga ima v roki.

Najnevarnejše orožje v rokah Mehikanca je lasso, do petnajst metrov dolg jermen na zanko. Mečejo ga navadno med jahanjem, zato pa mora tudi biti konj naučen, da se o pravem času postavi in vzdrži sunek, ko se zanka položi okrog žrtve. Lasso uporablja Mehikanec za lov na živali, pa tudi na ljudi. Bežečega bika ujame na njega, tigra v skoku, begunca v teku in v deset tisoč slučajih se morebiti enkrat zgodi, da bo zanka zgrešila. Se pa tudi z lassom vadijo že otroci in laso in človek sta nazadnje tako zraščena drug v drugega, da se zdi, lasso ne uboga samo roke, ampak že samo misel in zletitja, kamor je treba. V metanju lassa so mehikanski jezdecji še bolj izurjeni ko Indijanci. Mehikanskega vaquera brez lassa si vobče misliti ne moreš.

Kadar je Mehikanec na konju, si obesi na ramo še pončo, odejo, ki ima na sredi luknjo za glavo in ki zakriva vse njegovo telo in visi še konju po hrbtu in po straneh.

Kakor obleka je tudi konjska oprema dragocena. Sedlo in vajeti so obložene s srebrom, včasih tudi z zlatom. Konji bogatašev imajo uzde iz čistega težkega srebra, veržice so masivno zlato. Sedlo je pristno mehikansko, visoko, da sega do pol hrbta in spredaj z gumbom vred do pasu. Prednji gumb sedla je meden in kaže navadno konjsko glavo v precejšnji velikosti.

Hrbet krije konju usnat oklep. Modernjši jahači ga sicer opuščajo, pa na potovanje po divjini ga še vedno jemljejo s seboj. Že zato, ker je opremljen z neštevilnimi torbami in torbicami, ki se dajo na potu vedno dobro uporabiti.

(Dalje prihodnjič)

Čigava bo holandska Indija?

Vsakdo pozna nizozemske indijske otoke: Java, Bali, Sumatra. Z imeni teh otokov so zvezane izvestne predstave: palme lepa dekleta, veliki bogataši in melanholične pesmi. Ampak za trgovske ljudi in vojake je romantika nekaj povsem postranskega, zanje so le številke zanimive. 60 milijonov prebivalcev je naseljenih na petih velikih in na kopici malih otokov. To so ljudje, ki pripadajo najrazličnejšim malajsko-indijskim rasam. Holandsko kolonialno bogastvo se razteza od vzhoda proti zahodu.

Že v 17. stoletju, potem ko so Evropejci odkrili bogastvo najrazličnejših dišav in začimb, so se začele borbe za posest teh dežel, in sicer med takratnimi vesilami: Portugalsko, Holandsko in pa Veliko Britanijo. Holandska je zmagala v tem boju in vsemu blagostanju države, v katerem so živeli, se morajo zahvaliti svojemu malajskemu neizčrpnemu bogastvu. Več kot dva milijona holandskih goldinarjev je založenih v to otoško bogastvo. Tudi Anglija, Francija in Japonska imajo pri tem svoj del. Dišave, sladkor, kava, tobak, kopra in cin tvorijo holandsko bogastvo. V 20. stoletju pa sta postala za Holando neprecenljive vrednosti še petrolej in kavčuk. Razen Britanske Indije in Brazilije je Nizozemsko otočje najvažnejši producent kavčuka. Z 8 milijoni ton in ogromnimi rezervami petroleja pa se Holandska Indija danes lahko prišteva med najbogatejše petrolejske dežele. Tu je domovina znanega petrolejskega trsta Royal-Dutch-Shell. In zaradi tega ni nič čudnega, če kaže Japonska svoj apetit po tem ozemlju. Holandska je majhna in daleč od teh dežel, Japonska pa je močna država in povrh v neposredni bližini. Že dolgo časa je Japonska glavni kupec nizozemske indijskega trga. Vse konkuren-

te je že izrinila s tega tržišča 33% vsega uvoza v te dežele prihaja iz Japonske, dočim tja izvažajo samo 20 del svoje proizvodnje. In če se posreči Japoniki, da položi svojo roko na Insulindo, potem se bo gospodarsko močno opomogla. Nič več ne bo tako življenjsko odvisna od Amerike. Gospodarski in strateški položaj se bo za Japonsko povsem spremenil in znatno izboljšal.

Japonska propaganda je ne navadno spretna, in njena gesla so kaj preprosta: "Čene japonskega blaga narodu koristi, dočim ga dragi evropski izdelki uničujejo." In drugo, zelo znano geslo Japoncev, je: "Vsi za enotnost rumene rase, proti navalu belih." Japonska državna propaganda in različna tajinstvena društva in združenja, kakor "Črni zmaj" ter druga, ki so povsem trgovskega značaja, delajo z roko v roki. Islam, h kateremu je pristopilo doslej tudi precej Japoncev, ima in bo imel vedno večji pomen. Od 60 milijonov prebivalcev na teh otočjih jih je komaj 250.000 Evropejcev, in okroglo ena tretjina jih je muslimanov.

In Japonska se nadeja, da bo na Insulindi naletela na prijateljsko razpoloženje domačinov. — "Sarikat islam" je društvo, ki je bilo ustanovljeno takoj po zadnji svetovni vojni leta 1919. Šteje pa že sedaj več kot 4 in pol milijona članov. To organizacijo vodi Tjekro in žurnalst Douves Dekkor, z namenom, da bi se otočje povsem osvobodilo holandskega vpliva. Pa tudi komunisti imajo na Insulindi velik vpliv. Leta 1926 je prišlo prvič do nemirov, toda vstaja se je ponesrečila. Leta 1927 so izvolili v tamkajšnji parlament 38 članov, od katerih je bilo 20 domačinov, 15 Holandcev in 3 "drugi." Že pri prvi seji tega parlamenta je bilo opaziti razna "mišljenja" tudi med domačini samimi.

Japonski vpliv je bil, da so celo najmanjše skupine Indo-

nezijcev zahtevale samostojnost in neodvisnost od holandskega kolonialnega vodstva. — Kako je godilo Japoncem, ko so opazovali, da zahtevajo pošamezne skupine domačinov to in ono od Holandije. Na tihem so Japonci domačinom obljubljali popolno svobodo, če bi se prostovoljno hoteli podati pod njihovo okrilje. Meščanske struje domačinov so zahtevale neodvisnost domače industrije in osvoboditev od holandskega gospodstva. Seveda pa domačini pod japonsko oblastjo nikdar ne bi dosegli kakšne prave svobode, in še zdaleč ne takšne samostojnosti kakor jo imajo danes.

Insulinda za Japonsko ni samo velikega gospodarskega pomena, ampak je tudi važna zaradi vojsko-strategične lege. Med Japonsko in Insulindo leže Filipini, ki so bili do nedavna ameriška kolonija. Še danes so gospodarsko silno navezani na USA. Na Filipinih ima USA važna gospodarska in vojaška oporišča. Da imajo Amerikanci na Filipinih in v Nizozemski Indiji tako velik vpliv, pa nikakor ni vseč Japoncem, ki so od tujecev gospodarsko tako rekoč skoraj povsem odvisni.

Ob koncu februarja je zunanji minister Japonske, Arita, v nekem govoru dejal: "Če Amerika ne bo pravilno razumevala naših teženj glede Kitajske, se temu ne bomo čudili. Če pa bodo USA na nas izvajale kakšen pritisk, pa bi to lahko privedlo do kakšnega neprijetnega spora." — Tudi Amerika gleda čisto jasno na položaj. V letih 1931—1932 se je Amerika odvestno pripravljala. Z veliko delavnostjo je gradila v Tihem oceanu velika letalska oporišča in vojaške utrdbe. Ogromno denarja je izdala Amerika za ta dela. V letošnjem letu so Amerikanci dogradili 8 novih linijskih ladij po 35.000 ton. In že dozdaj ima Amerika še enkrat močnejše vojni brodovje kot Japonska. To brodovje je sestavljeno iz križark, oklopnice

in rušilcev. Za 50% ima Amerika tudi več matičnih ladij za letala kakor pa Vzhodno cesarstvo. Razen tega gradi Amerika še nebroj utrjenih oporišč in postojank za vse vrste orožja na Pacifiku. In vse to brodovje je križari po vodah svetovnega morja v obrambo ameriških interesov. Zbirajo se tudi oblaki nad Holandsko Indijo, a vse kaže, da jo ne bo dobil Japonec, ki ima take želje po tem bogastvu.

Zaščitna očala za vojake

Kakor so vitezi v srednjem veku nosili na obrazu oklepe, tako so sedaj dali angleškim vojakom posebne vrste "oklopne" naočnice, ki pa so lahke kakor tančica.

Neki angleški učenjak očesni zdravnik angleške kraljice-matere Marj, je 23 let vztrajno delal in končno izumil naočnike, ki bodo varovali vojake pred oslepitvijo. Ti naočniki bodo delovali na isti način kakor rolete. Pritisk na vijak bo zadostoval, da se bo pred vojakovimi očmi spustil zastor, ki bo zanesljivo varoval oči pred manjšimi drobi granat in šrapnelov. Angleški generalni štab, kateremu je učenjak poklonil svojo iznajdbo, upa, da bo s temi naočniki mogoče preprečiti mnogo oslepitev na bojišču.

Najmanj padavin

Eden na padavinah najubožnejših krajev na naši zemlji je Južna Afrika, posebno dežela Bečuan, o kateri poroča neki misijonar takole v nekem amsterdamskem listu: "Povsod na svetu imajo več vode kakor pri nas v Transvalu in Bazutu."

Že angleški raziskovalec Afrike Livingstone opisuje Južno Afriko kot zelo pusto in nerodovito zemljo. V Bečuanu je na podlagi pripovedovanja domačinov ugotovil, da dežuje ondi komaj vsakih dvanajst let. Kadar se to zgodi, zavlada med prebivalstvom nepopisno veselje. Ljudje plešejo, se zabavajo in prirejajo gostije.

Prebivalci Bečuanu so zelo lahkoverni in vse njihovo življenje in šege veljajo samo poskusom, kako bi v svoje suhe kraje privabili dež. Zaradi tega imajo celo navado, lenariti kadar kažejo znaki, da se bliža deževna doba. Bojijo se namreč zameriti višjim silam, da jim ne bi podaljšale suše.

Drama med kaznjencema

Po večletni ječi se je Giuseppe Londino vrnil na svoj dom v Noli v neapeljski provinci. Doma je z gnevom ugotovil, da je njegova žena med tem postala ljubavnica nekega njegovega bivšega tovariša v ječi, Dumiella. Dumiello je svojo kazen odsedel prej, pa ga je Londino tedaj poslal k svoji ženi s sporočilom, da jo bo vedno ljubil. To priložnost pa je Dumiello izkoristil, da je ženi zmešal glavo in jo napravil za svojo ljubavnico. Londinov povratek mu je bil zelo neljub, posebno ko je opazil, da se žena spet obrača k možu. V svoji ljubosumnosti je šel naposled tako daleč, da je bivšega tovariša iz ječe umoril s šestimi samokresnimi strelji.

IZ DOMOVINE

Čuden samomor. Te dni je 22 letni mladenič Černe iz občine St. Ruperta s kolesom nalašč treščil v Mokronogu v neko hišo. Bil je takoj mrtev. Iz pisma, ki ga je naslovil na svoje dekle, je razvidno, da je izvrši samomor iz strahu pred kaznijo, ker je samovoljno zapustil vojaško službovanje.

—Mlada žrtev podivjanega vola. Na pašniku pri vasi Kravčevem vrhu na Dolenjskem je pasel 11 letni Ivan Skala očetovo goved. V čredi je bil tudi vol, ki se ga je fant zelo bal.

Vedno se je držal precej daleč stran od njega. Te dni pa se je vol pognal za dečkom. V trenutku, ko je deček nameral preplezati plot, je pridivil vol do njega in ga pritisnil čez spodnji del života ob plot. Na pastirškovo vpitje so prihiteli ljudje, ki se jim je posrečilo ukrotiti podivjano žival. Dečka so smrtno nevarno poškodovanega prepeljali v bolnišnico usmiljenih bratov v Novem mestu, kjer skušajo rešiti mlado življenje.

—Trije požari v eni noči. V Vonarjih pri Pristavi sta nedavno noč začeli goreti zidanci posestnikov Anderliča in Lipnjaka. Požar se je hitro razširil, tako da so domačini komaj rešili vino, sode in druge predmete. Ogenj je gotovo podtaknila zločinska roka, ker je bil v času, ko so v zidancih gasili ogenj, zaneten tudi v Lipnjakovi hiši. Tudi hišo je ogenj upepelil. Rešili so le pohištvo. Na pomoč so prihiteli gasilci iz Pristave.

—Nevaren vlomilec prijet. Orožnika narednik Mesec Peter in kaplar Pranjč Jure iz Kranja sta na Prezrenjah pri Podnartu naletela na neznaneška moškega z velikim nahrbtnikom na ramah in citrami pod pazduho. Orožnika sta hotela neznanca legitimirati, ta pa je zbežal v bližnji gozd. Ko sta se mu orožnika približala, je skočil čez 15 m visoko skalo in bežal naprej. Naposled so ga na polju v Podnartu delavci prijeli. Pri zasliševanju so spoznali v neznanec vlomilec Mežeka Vladislava, ki je letos aprila pobegnil iz mariborske kaznilnice, v kateri bi bil moral odsedeti še dve leti ječe zaradi tatvin. Med begom je odvrnil nahrbtnik in citre. V nahrbtniku je imel nekaj obleke, dva para čevljev in še nekaj drugih reči. Našli so pri njem okoli 800 din gotovine, par prstanov, dve verižici in tri ure. Malo pred aretacijo sta bili na orožniški postaji javljeni dve tatvini, katere je zagrešil prijati Mežek nekaj ur pred aretacijo.

—Nesrečni padci. Anton Koren, 13-letni dninarjev sin iz Turnišča v Prekmurju, se je vzpenjal po tovornem avtomobilu in je po nesreči padel na tla ter si zlomil ključnico. — Prevzičkarica Terezija Žilavec, stara 72 let je v Renkoveh padla pred vodnjakom in si zlomila desno nogo.

MALI OGLASI

Oddajo se
tri čedne sobe. Vprašajte na 5818 Bonna Ave. (152)

Odda se
stanovanje obstoječe iz 4 sob. Vse na novo dekorirano. Dobi se tudi garaža. Vprašajte pri Mrs. Strnad, 1315 E. 53rd St. (153)

3,000 galonov
ohijskega Konkord
VINA
galon 59¢
(davek plačan)
Mandels Winery
821 E. 22nd St.
KENmore 3445. (x)

Odda se
soba poštenemu fantu. Vprašajte na 6515 Edna Ave. (150)

Rabljene električne ledenice dobiti za samo \$39.50.

Norwood Appliance & Furniture
6104 St. Clair Ave.
819 E. 185th St.
(Wed. Fri. Jun. 28)

Farma naprodaj
Proda se 42 akrov farma; 11 akrov je grozdja; okrog 500 sadnih dreves; 2 konja, kokoši in potrebno orodje; hiša 7 sob, elektrika, plin in mestna voda. Lepa prilika za onega, ki ga farma veseli.

John Kobisek
434 E. Main St., Madison, O.
(ju 20, 26, jul 5)

Belgijski vojaki, ki so bili zajeti v Flandriji, so bili takoj poslani domov, čim je belgijski kralj zapovedal armadi, da položi orožje. Ta slika je bila posneta v mestu Brussels in nam kaže veselo razpoložene belgijske vojake, ki se vračajo na svoje domove.

Malokatero poslopje je ostalo nepoškodovano v okolici, kjer so padle nemške bombe. Parizani si ogledujejo škodo, ki so jo povzročile nemške bombe ob prvili prvega zračnega napada na Pariz. Mnogo poslopj je bilo popolnoma porušeno.

HELENA HALUSCHKA:

Sin dveh očetov

Odgovor je prišel hitro.

Stric Fric je napovedal sebe, teto Ivano in Rožamarijo. Fant ne moreta priti, ker ne moreta pretrgati svojih študij.

Ko je Volbenk bral ime Rožamarije, je tako poskočil, da je spravil doktorja Wildeja v židano voljo, stari Fani pa izbil posodo od zajtrka iz rok.

"Črepinje naznanjajo srečo," se je potolažila in močno so se ji že zdaj prikupili ti ljudje, ki so spravili mladega gospoda v tako voljo.

"Oče," je rekel Volbenk doktorju Wildeju, "nekaj bi rad."

Doktor Wilde ga je nezaupno ošinil z očmi; bal se je, da bo spregovoril o materi.

"No, kaj?"

"Objeti te moram, sicer počim!"

Doktor Wilde se je trudil, da bi ostal hladnokrvjen; iskal je šaljivo besedo, a se močno prestrašil, ko je slišal lastne besede: "Svojo mater moraš obvestiti."

Genljivih trepotkov se moški brž radi otresejo; obrnila sta si hrbet, zakašljala in šla narazen.

Volbenk je težko poiskal mater. Da ne bi zadel na Bohmeja, ni šel v stanovanje, temveč je čakal spodaj v trgovini in se trudil, da bi ji vse sporočil hladno in stvarno. Položaj je bil kaj težaven. Niso se mogli vedno izogniti drug drugemu, ker sorodniki so želeli, da jih sprejme tudi ona, in domače družinske razprtije naj bi jim sploh ne grenile njihovega bivanja na Dunaju. V svojem veselju, da bo spet večkrat videla sina, je gospa Inge obljubila, da bo za čas obiska ravnatelj Bohmeja odslovila. Potem sta se dogovorila, naj gostje stanujejo pri doktorju Wildeju, ki jih je bil povabil, a gospa Inge je prevzela nalogo, da jim bo razkazala Dunaj in poskrbela, da jim bo bivanje tu kar najbolj prijetno.

Ob napovedanem dnevu je čakal Volbenk z materjo na postaji. Takoj je spoznal v množici potnikov teto Ivano, potegnil mater za seboj in potiskal v stran vse, kar mu je zastavljalo pot.

"To je pa naš divjak!" ga je pozdravila teta Ivana ter ga smeječ se objela. Stric Fric mu je skoraj zmečkal roko in se obrnil nato k njegovi materi.

"Prav za prav se menda tikava?"

"Bolj ko kdaj," je rekla gospa Inge in se obrnila k teti Ivani: "Prisrčno pozdravljeni!"

Volbenk si ni upal pogledati Rožamariji naravnost v obraz. Ko je zelo vljudno pozdravljala teto Inge, jo je gledal od strani in presodil, da je dorasla skoraj v gospo, kar ga je zelo razočaralo. Upal je bil, da bo videl otroka, ki ga je imel v spominu.

"Dober dan, Volbenk!"

Tudi on bi bil rad vprašal: "Ali se še tikava?" a si ni upal. Da bi pa nekaj rekel, je vprašal:

"Kako je bilo na potu?" in se potem jezil na neumno vprašanje.

Med vožnjo do stanovanja doktorja Wildeja je gospa Inge v kratkih besedah pojasnila, kako je v družini. O doktorju Wildeju je govorila zelo spoštljivo in brez oklevanja je priznala, da se zaradi slabih časov še ne more 'poročiti'. Zamolčala pa je seveda, da stanuje z ravnateljem Bohmejem pod isto streho. Ko so se ustavili pred Wildejevim stanovanjem, je povabila

goste k večerji in se odpeljala.

Doktor Wilde in njegovi gostje prvi dan niso našli prave srčne zveze med seboj. Bilo je preveč vsega, kar jih je ločilo: leta, ko je doktor Wilde sorodnike skoraj sovražil in si prizadeval, da bi izbrisal slednji spomin na prvi zakon svoje žene in na tedanje okolje. Toda teta Ivana je s svojim ženskim čutom brž našla pravo pot. S svojo mirno naravo je ustvarila okoli sebe posebno vzdušje, polno dobrohotnosti in ugodja, pri čemer ji je mnogo pomagala njena svetla in vesela lepota. Namah si je osvojila tudi ljubezen stare Fani, kateri je bila v veliko pomoč, ne da bi bilo to videti, in doktorju Wildeju je bilo zdaj doma tako všeč kakor še nikdar, odkar je odšla gospa Inge. Prijetna šegavost strica Frica in njegova živahna narava ga je zabavala in poživljala in bil je tudi toliko gostoljuben, da svojega nasprotnega svetovnega nazora ni takoj vsiljeval.

Rožmarija pa je rahlo in plaho stopala po sobah. Radovedna je bila in takoj prvi dan jo je gnalo na podstrešje, da bi si ogledala vse zaklade, o katerih ji je nekdanj pravil Volbenk: šepavega lesenega konja, polomljene kositrne vojake, staro pohištvo in orumenele knjige. Volbenk je menil, da se tja, kamor gre ona, priseli tudi pomlad. Da, še v mesto je prišla za njo pomlad, toliko sonca, toliko vedrosti, toliko sinjega neba je nosila Rožamarija s seboj.

Tikala ga ni več in mlada človeka sta si na vso moč prizadevala, da sta se ognila neposrednemu ogovoru. To je bilo tembolj čudno, ker je Rožamarija doktorja Wildeja kot strica začela takoj spočetka tikati, s čimer ga je vidno razveselila. Bila je z njim tudi mnogo bolj prišrna kakor z gospo Inge, četudi se je ta trudila, da bi jim potekli večeri, ki so jih preživeli skupaj, čimbolj prijetno.

Volbenk pa je užival v tem, da je mogel razkazovati Rožamariji svoje domače mesto. Njegovo stoletno lepoto, njegovo tisočletno omiko ji je položil kakor dargocen venec pred noge. In kako dobro je znala sprejemati, kako je znala poslušati in polniti svoje svetle oči z lepoto, kako hvaležna je bila za vsako pojasnilo, vsak izlet, vsak obisk gledališča!

In neki dan je Volbenk ogovoril Rožamarijo prvokrat naravnost:

"Rožamarija, danes vam poklonim stolnico svetega Štefana, prav vso. Dokler boste živeli, naj bo vaša last. Podarim vam njen stolp, ki je tako lahek ko rahla vezenina, in vendar tako mogočen, podarim vam njene prekrasne portale, njene oltarje, njen temni molk in tisočletno utripanje njenega srca."

Rožamarija, danes vam podarim še ponosni dvor in njegove otožne sanje o starih časih, ko sonce nad nami ni nikoli zašlo, podarim vam njegove tihote vrtove s prekrasnimi vodometi, Prater in smeh njegovih ljudi ... in drevi našo dušo, da jo vzljubite v njeni godbi, polni pokrnjenosti in nadčloveške ljubezni. Rožamarija, drevi doživite Parsivala."

In mlada Rožamarija je tisti večer, blede od notranjega razburjenja, poslušala to slovesno igro. Pridrževala je sapo in zdelo se je, da bi njena rahlo odprta usta rada pila to nadzemsko ubranost.

"Kako vam je všeč?" je vprašal Volbenk.

"Tako je lepo, da kar boli."

Zmoglo jo je preobljile lepote in kako bi iskala pomoči, je segla po njegovi roki.

In Volbenk Wild e je menil, da je ujel vso srečo sveta v svojo desnico.

Ko sta si voščila lahko noč, je rekla Rožamarija skoraj slovesno:

"Hvala vam, Volbenk, da ste mi podarili svetega Štefana, dvor in Parsivala."

Stric Fric se je pomladil od veselja, da je videl spet svojo staro domovino, in teta Ivana, ki jo je sprva begal velikomestni truš in njegova naglica, se je pomirila.

Vsa pa se je navdušila za Dunaj, odkar je spoznala njegov drugi obraz, ki ga za tem, na videz lahkoživim življenjem tega mesta ni prav nič slutila.

"Nikjer," je rekla, "ne vedo ljudje tako dobro za zadnje skrivnosti duše kot tu, kjer vsak preprost človek razume jezik godbe, in težko bi našli še kje tako resnično skromne ljudi s tolikim znanjem in toliko kulturo."

In česar bi nihče ne pričakoval, stric Fric in doktor Wilde sta se izvrstno razumela. Doktor Wilde mu je večkrat prigovarjal, naj se za vedno vrne v staro domovino, zakaj takih ljudi, kakršni je on, bo potrebovala.

"Ne bom rekel, da ne," je odgovarjal stric, "kadar bodo preskrbljeni otroci."

Sedeli so z doktorjem Wildejem v Pratru, zvoki godbe in ko stanjevo cvetje je valovalo okoli njih, vedro vzdušje pomladne pokrajine jih je sladko zibalo. To jih je čudno sproščalo in celo Rožamarija se je otrešla svoje plahosti. Pripovedovala je, spraševala, strmela in odveselja ploskala. Postajala je skoraj razposajena in ko je godba zaigrala valček in so se na majhnem plesišču zavrteli pari, je poskusila z Volbenkom prvi ples. Prevzet je gledal, kako je počivala njena lahna dlan na njegovem laktu, kako ji v vetru vihra obleka iz muselina in kako se usipa cvetje na njeno glavo. Bila je kakor brez teže, tako lahkokrila in tako daljna, a on tako nadzemsko srečen, da mu je bilo vse kakor lepe sanje.

Ko jo je pripeljal spet k mizi, je opazil, da teti Ivani ni bilo všeč, da sta šla plesat. Zakaj le? A ta vtis je brž zginil. Kmalu je bila teta spet vesela in dobre volje.

Čas je bežal kakor še nikdar. Tesnobno je štel Volbenk dni, ki so mu še preostajali. Moral bi še toliko povedati, toliko pokazati. Peljal je svoje sorodnike na Semmering, v gore ter jim pokazal toliko krajev, kolikor je v kratkem času pač mogel. V svoji vnemi, da bi jim pokazal domovino v najboljši luči, si je izmišljal nenavadna pota, da so postali izleti razburljivi in romantični. A najlepši so bili večeri doma. Teta Ivana je morala spet prepevati stare pesmi, pripovedovati povesti ko nekdanj, stric Fric in doktor Wilde sta vlekla svoji cigari in Rožamarija jim je stregla s čajem, hodila od enega do drugega, potem sedla in prekrizala roke čez kolena ali pa pomagala materi pri šivanju. Nad temi ljudmi je dihal tiha sreča in jih najtesneje zblizala.

Volbenku je včasih švignila skozi možgane misel na Ivono. Tačas jo je videl samo enkrat in še tedaj slučajno. Bilo je v gledališču. Predstavil jo je teti Ivani. Ivona je bila bleščeča se lepa in do nemožnosti gola. Rožamarijo je merila z očmi kakor mrtev predmet, trudila se je tudi, da bi bila ljubezniva a je naletela na toliko redkobenost in plahnost, da je pri slovesu šepnila Volbenku:

"Glej, da ob tej kmečki lepoti od dolgega časa ne umreš."

Od takrat ni dal Volbenk o sebi nobenega glasu več.

Dva dni še in Rožamarija bo odpotovala. V nedeljo je prišla k njemu in vprašala, ali bi je ne hotel spremiti v cerkev.

Ze je hotel odgovoriti: "Zakaj ne," ko se je domislil, da mora biti do tako globoke duše resnicoljuben, ne pa uslužen.

"Rad vas pospremim do cerkve in vas potem pred njo počakam. A veste, Rožamarija, v cerkev ne hodim. Vam na ljubo se tudi nočem hliniti."

Rožamarija ni spremenila nobene poteze, pokimala je in odšla.

Drugi dan so odpotovali. Doktorju Wildeju je bilo od srca žal. Poljubil je roko teti Ivani in se ji ganjeno zahvalil za lepe dni, ki jih je prinesla v njegovo hišo. Stara Fani je sedela na kovčegu in glasno jokala, a tudi Volbenku ni bilo nič prav. V avtu so molčali. Ro-

žamarija je povešala veke in Volbenk, ki bi ji bil rad še enkrat pogledal globoko v oči, jih ni našel. Ko so zasedli prostoro v vlaku in se zadnjikrat objeli s sorodnikom, je opazil, da se je pod njenimi trepalnicami zbleščala debela solza. Tedaj je potegnil iz žepa tisti krompir, ki mu ga je bila nekoč dala, in rekel:

"Poglejte, kaj še hranim!" Glasno se je zasmejala.

"Mislim, Volbenk, da ste malo prismuknjeni."

"Mala Rožmarija, tudi vi niste bolj pametni."

Pogledala sta se blaženo in ločila.

Obisk iz Švice je na doktorja Wildeja dobro vplival. Preživel je nekaj dni s srečnimi ljudmi, močnimi značaji, ki so znali življenje obvladovati. Priznal je tudi Volbenku, da utegne biti za ženske vendarle boljše, če imajo vero, ker so potem bolj

zanesljive. To je priznal mož, ki se je dolga leta trudil, da bi v duši lastne žene ubil vsako sled kake vere. In še opazil ni, da se mu krhajo načela. Šinilo mu je to v glavo šele dva dni kasneje in tedaj je hotel ta vtis omiliti:

"Morda se je emancipacija žene izvršila prehitro. Svoboda

je ženo opijanila. In ker žen-

ka še po svoji naravi rada pretirava, je šla tudi v tem predaleč. V petdesetih ali sto letih utegnemo biti tako daleč, da bo ženska resnica in svoboda prenašala."

"Ali pa bo potem tudi bolj srečna?" je vprašal Volbenk.

"Dalje prihodnjit."

je ženo opijanila. In ker žen-

ka še po svoji naravi rada pretirava, je šla tudi v tem predaleč. V petdesetih ali sto letih utegnemo biti tako daleč, da bo ženska resnica in svoboda prenašala."

"Ali pa bo potem tudi bolj srečna?" je vprašal Volbenk.

"Dalje prihodnjit."

je ženo opijanila. In ker žen-

ka še po svoji naravi rada pretirava, je šla tudi v tem predaleč. V petdesetih ali sto letih utegnemo biti tako daleč, da bo ženska resnica in svoboda prenašala."

"Ali pa bo potem tudi bolj srečna?" je vprašal Volbenk.

"Dalje prihodnjit."

je ženo opijanila. In ker žen-

ka še po svoji naravi rada pretirava, je šla tudi v tem predaleč. V petdesetih ali sto letih utegnemo biti tako daleč, da bo ženska resnica in svoboda prenašala."

"Ali pa bo potem tudi bolj srečna?" je vprašal Volbenk.

"Dalje prihodnjit."

je ženo opijanila. In ker žen-

ka še po svoji naravi rada pretirava, je šla tudi v tem predaleč. V petdesetih ali sto letih utegnemo biti tako daleč, da bo ženska resnica in svoboda prenašala."

"Ali pa bo potem tudi bolj srečna?" je vprašal Volbenk.

"Dalje prihodnjit."

je ženo opijanila. In ker žen-

ka še po svoji naravi rada pretirava, je šla tudi v tem predaleč. V petdesetih ali sto letih utegnemo biti tako daleč, da bo ženska resnica in svoboda prenašala."

"Ali pa bo potem tudi bolj srečna?" je vprašal Volbenk.

"Dalje prihodnjit."

je ženo opijanila. In ker žen-

ka še po svoji naravi rada pretirava, je šla tudi v tem predaleč. V petdesetih ali sto letih utegnemo biti tako daleč, da bo ženska resnica in svoboda prenašala."

"Ali pa bo potem tudi bolj srečna?" je vprašal Volbenk.

"Dalje prihodnjit."

je ženo opijanila. In ker žen-

ka še po svoji naravi rada pretirava, je šla tudi v tem predaleč. V petdesetih ali sto letih utegnemo biti tako daleč, da bo ženska resnica in svoboda prenašala."

"Ali pa bo potem tudi bolj srečna?" je vprašal Volbenk.

"Dalje prihodnjit."

je ženo opijanila. In ker žen-

ka še po svoji naravi rada pretirava, je šla tudi v tem predaleč. V petdesetih ali sto letih utegnemo biti tako daleč, da bo ženska resnica in svoboda prenašala."

"Ali pa bo potem tudi bolj srečna?" je vprašal Volbenk.

"Dalje prihodnjit."

je ženo opijanila. In ker žen-

ka še po svoji naravi rada pretirava, je šla tudi v tem predaleč. V petdesetih ali sto letih utegnemo biti tako daleč, da bo ženska resnica in svoboda prenašala."

"Ali pa bo potem tudi bolj srečna?" je vprašal Volbenk.

"Dalje prihodnjit."

je ženo opijanila. In ker žen-

ka še po svoji naravi rada pretirava, je šla tudi v tem predaleč. V petdesetih ali sto letih utegnemo biti tako daleč, da bo ženska resnica in svoboda prenašala."

"Ali pa bo potem tudi bolj srečna?" je vprašal Volbenk.

"Dalje prihodnjit."

je ženo opijanila. In ker žen-

ka še po svoji naravi rada pretirava, je šla tudi v tem predaleč. V petdesetih ali sto letih utegnemo biti tako daleč, da bo ženska resnica in svoboda prenašala."

"Ali pa bo potem tudi bolj srečna?" je vprašal Volbenk.

"Dalje prihodnjit."

je ženo opijanila. In ker žen-

ka še po svoji naravi rada pretirava, je šla tudi v tem predaleč. V petdesetih ali sto letih utegnemo biti tako daleč, da bo ženska resnica in svoboda prenašala."

"Ali pa bo potem tudi bolj srečna?" je vprašal Volbenk.

"Dalje prihodnjit."

je ženo opijanila. In ker žen-

ka še po svoji naravi rada pretirava, je šla tudi v tem predaleč. V petdesetih ali sto letih utegnemo biti tako daleč, da bo ženska resnica in svoboda prenašala."

"Ali pa bo potem tudi bolj srečna?" je vprašal Volbenk.

"Dalje prihodnjit."

V neimenovani francoski vasi, ki so jo zavzeli Nemci, kliče nemški vojak s francosko trobento zajete francoske vojake v nastop.

Kljub velikanskim stroškom in izgubam, ki so jih utrpeli Finci pa vseeno niso pozabili odplačati na dolg Zed. državam. Na sliki sta finski poslanik Hjalmar J. Procope (desno) in pomožni zakladniški tajnik, Herbert E. Gaston, kateremu je poslanik izročil ček za \$159,398.

UČITE SE ANGLEŠČINE

iz Dr. Kernovega

ANGLEŠKO-SLOVENSKEGA BERILA

"ENGLISH-SLOVENE READER"

kateremu je znižana cena \$ 2.00

in stane samo:

Naročila sprejema

KNJIGARNA JOSEPH GRDINA

6121 St. Clair Ave. - Cleveland, O.

NAZNANILO IN ZAHVALA

V globoki žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem prebridko vest, da smo izgubili preljubljenega in nikdar pozabljenega soproga in očeta

Anton Makše

ki je po kratki bolezni previden s svetimi zakramenti dne 14. aprila, 1940 za vedno zaspal.

Po opravljeni zadušnici v cerkvi sv. Vida smo ga položili k večnemu počitku na Calvary pokopališče dne 18. aprila, 1940.

V hvaležnosti si štejemo v dolžnost, da se prisrčno lepo zahvalimo Rev. Matiji Jagru za podeljene svete zakramente in ki so ga prišli pokopit ter za opravljene cerkvene pogrebne obrede.

Posebna prisrčna zahvala naj velja Mr. in Mrs. Louis Krajc, Mr. Val. Petach in Mrs. Josephine Skrajanc, ki so nam bili v prvo pomoč in tolažbo v teh bridkih urah kakor tudi vsem drugim, ki so bili v tolažbo na en način ali drugi. Enako tudi vsem, ki so ga prišli pokopit, vsem, ki so čuli in molili ter se udeležili svete maše in pogreba.

Prisrčno se zahvaljujemo vsem, ki so položili krasne vence ob krsti pokojnega, in sicer: Mr. in Mrs. Valentin Petach, Mr. in Mrs. Wolf, Mr. in Mrs. Mike Skrajanc, Mr. in Mrs. Anton Luzar, Waistband and Crotch Girls of Joseph & Feis, društvo Vodnikov Venec, št. 147 SNPJ. Ravno tako tudi prisrčna hvala sosedom in prijateljem za skupni krasen venec.

Iskrena zahvala vsem sledečim, ki so darovali za svete maše: Mr. in Mrs. Louis Krajc, E. 67th St.; Mr. in Mrs. Frank Makše, Mrs. Antoinette Skander in družina, Mr. Valentine Petach, Mr. in Mrs. Krall, E. 67th St.; Mr. in Mrs. Batich, Mrs. Brozinich, Mrs. Mary Boben, Mr. in Mrs. Joe Knaus, Mr. in Mrs. Leo Ladiha, E. 55th St.; Miss Leonora Noe, Mr. Andrew Drosky, Mrs. Hovevar, Addison Rd.; Mrs. Sophie Zgone, Mr. Frank Miklavz.

Nadalje tudi naša iskrena zahvala Mr. Valentin Petach, Mr. Jimmy Zaloty, Mr. Albert Jasko, ki so dali svoje avtomobile na razpolago pri pogrebu.

Prisrčno se želimo zahvaliti članom društva Vodnikov Venec, št. 147 SNPJ za lepo udeležbo pri pogrebu, posebno pa nosilcem krste, ki so ga spremili in položili k večnemu počitku.

Lepo se želimo zahvaliti pogrebni zavodu Frank Zakrajšek Funeral Home za vso prijazno postrežbo in za lepo urejen pogreb.

Slučajno, če se je kakšno ime pomotoma izpustilo, prosimo opravičjenja ter se jim ravno tako lepo zahvaljujemo.

Tebi preljubljeni in nikdar pozabljeni soprog in oče, v globoki žalosti nad Tvojo bridko izgubo želimo, da počivaš mirno v zaslužnem počitku. Nebeška luč naj Ti sveti in lahka naj Ti bo ameriška zemlja.

Zalujoči ostali:

ROSE MAKŠE, soproga.

ROSE, hči; ANTHONY, sin.

V stari domovini pa zapušča dva brata.

Cleveland, O., 26. junija, 1940.

ŽENINI IN NEVESTE!

Naša slovenska unijska tiskarna vam tiska krasna poročna vabila po jako zmerni ceni. Pri-
dite k nam in si izberite vzorec papirja in šk.

Ameriška Domovina

6117 St. Clair Ave.

HEnderson 0628